

[Jørgen Jørgensen.]

ren var enig med ham; alle andre Medlemmer her i Tinget havde det bestemte Indtryk, at naar Udenrigsministeren tav, var det, fordi han ikke vilde sige god for og ikke tage Ansvar for den daværende Statsministers Sydslesvigpolitik, og at det var af Loyalitet, at Udenrigsministeren ikke offentligt tog Afstand fra Statsministeren. Takken for denne Loyalitet fik Udenrigsministeren i Gaar af sin tidligere Regeringschef i Form af et Overfald, der savner sin Lige i Folketingets Historie. Gang paa Gang har Venstre fremhævet, at Partiets officielle Politik var den, der var angivet i 19. Oktober-Noten, og at ingen med mindste Ret kunde angribe Udenrigsministeren, som var den, der førte denne Politik, men naar det er Tilfældet, maa Venstre da have god Grund til ligesom vi andre at være særdeles tilfreds med, at Udenrigsministeren fortsætter. Er Sagen dog ikke det vigtigste ogsaa for Venstre? Udenrigsministeren nyder med Rette stor Tillid i alle Befolkningskredse uden Hensyn til Partiskel. Han har i dette for Danmark saa vigtige nationale Spørgsmaal, som Sydslesvig er, vist stor Evne til at finde det Grundlag, som opfyldte de nærmest foreliggende Krav, og som kunde samle Partierne paa Rigsdagen. Det er ikke den højttærede Udenrigsministers Skyld, at Sydslesvigsspørgsmaalet er blevet et Strids-spørgsmaal i Danmark. Den Politik paa dette Omraade, som Gang paa Gang er fastslaaet som Danmarks Udenrigspolitik, er i væsentlig Grad formet af den højttærede Udenrigsminister, og Ministeren kan regne med at have med sig et stort Flertal her i Rigsdagen og i Befolkningen, naar han fortsat følger den Linie, som han hidtil har fulgt. Det er min Tro, at der nu efter Valget er skabt et klarere Grundlag, som vil give Udenrigsministeren øget Mulighed for at kunne udrette noget til Gavn for Danskheden i Sydslesvig, og det er dog det afgørende.

Hvad angaar Forholdet til Færøerne, kan mit Parti tilslutte sig det af Statsministeren udtalte Haab om, at det maa lykkes ved den Nyordning, som forestaar, at opbygge en god Fremtid for Færøerne, saa det Venskab mellem det færøske og det danske Folk, som hidtil har bestaaet, kan styrkes og blive uddybet.

De Synspunkter, Regeringen har fremført om sin økonomiske og sociale Politik, er jo holdt i stor Almindelighed, og det kan der selvsagt ikke indvendes noget imod. Ingen kan forlange, at Regeringen i Løbet af en Uge skulde være i Stand til for Rigs-

dagen at fremlægge et økonomisk Program i Enkeltheder. Statsministeren har ogsaa fremhævet, at hans Hensigt har været at indbyde til et Samarbejde mellem Partierne, og dertil anser jeg Regeringens Erklæring for velegnet. Vil Regeringen, efterhaanden som de enkelte Sager kommer frem, vise samme Hensyn, som Regeringserklæringen er Udtryk for, vil det sikkert være muligt at opnaa Resultater, og jeg kan tilsige mit Partis saglige Medvirken til, at dette kan ske. Det radikale Venstre vil forbeholde sig at tage Stilling Sag for Sag med et bestemt Maal for Øje: at faa Arbejdet i Gang og faa løst de Spørgsmaal, som trænger sig paa, paa en forsvarlig Maade, saa det kan blive til Gavn for Landet.

Den nye Regering begynder sit Arbejde paa et Tidspunkt, hvor Landets økonomiske Stilling er yderst alvorlig. En lille Høst har forringet vore Produktionsmuligheder i det kommende Aar, og Prisstigninger udefra lægger Hindringer i Vejen for at indføre tilstrækkeligt af Raavarer til den Forøgelse af Produktionen, som er det eneste virksomme Middel over for den økonomiske Krise. Vi staar da i den Situation, at vore Eksportmuligheder i den kommende Tid er betydeligt forringede, og at yderligere Kreditmulighed efterhaanden er meget stærkt begrænset. Der er da kun tilbage det ganske enkle Forhold at indrette sig under, at vi Maaned for Maaned kun kan købe saa mange Varer udefra, som Eksporten kan betale. Det maa da staa alle klart, at Befolkningen kan ikke opretholde det Forbrug, vi nu har, medmindre vi er i Stand til at øge vor Eksport, og øget Eksport kan kun fremskaffes ved, at Forskellen bliver større mellem Erhvervslivets Produktion og Befolkningens Forbrug.

Det mest tiltalende og det, som jeg tilraader i den foreliggende Situation, er at samle alle Kræfter om at øge Produktionen, men dertil kræves en stærkere Indsats af hele Befolkningen end hidtil, fordi Produktionsmulighederne i det kommende Aar er betydeligt ringere paa Grund af den lille Høst og med de reducerede Besætninger i Landbruget. Selv om vi kan opnaa betydeligt højere Priser end hidtil paa vor Landbrugseksport, vil det ikke kunne ophæve det Minus, som den mindre Høst repræsenterer. Vi kommer snarere til at regne med, at den Eksportmængde, vi er i Stand til at præstere i 1948, køber færre Varer hjem, end vi har kunnet købe i 1947, og bliver det Tilfældet, er der kun een Mulighed tilbage for at redde Landets Økonomi, og det er, at Befolkningen sætter sit Forbrug ned. Det er denne